

Назва дисципліни	Політичні технології
Освітня програма	Для всіх ОП
Компонент освітньої програми	Вибірковий
Загальна кількість кредитів та кількість годин для вивчення дисципліни	3 кредити / 90 годин
Вид підсумкового контролю	Залік
Мова викладання	Українська
Викладач	Вівчар Інна Володимирівна, кандидат політичних наук, доцент.
CV викладача на сайті кафедри	
E-mail викладача	inna.vivchar@rshu.edu.ua

Мета та завдання навчальної дисципліни

Мета та завдання навчальної дисципліни – є формування у студентів знань про політичні технології, їх зміст, види та форми; вмінь працювати з різними джерелами інформації; навиків самостійного аналізу процесів технологізації політичної діяльності і комунікації та застосування політичних технологій в дослідницьких цілях і прикладних проектах.

Завдання курсу:

- з'ясувати сутність регіонального політичного процесу, його головних акторів та особливості стосовно національного;
- розкрити ключові характеристики феномену політичних технологій;
- представити варіанти найбільш поширених політичних технологій;
- проаналізувати логістику і алгоритми утворення та функціонування політичних партій;
- розглянути основні особливості політичного лобіювання на регіональному рівні;
- дослідити базові технології проведення масових публічних заходів;
- знати головні техніки ведення виборчої кампанії

Зміст навчальної дисципліни

Тема 1. Вступ. Особливості політичного процесу на регіональному рівні

Сутність поняття політичні технології. Історична еволюція політичних технологій. Підстави застосування політичних технологій та їх різновиди. Сутність політичного

процесу та його основні різновиди. Особливості формування регіонального політичного процесу. Його відмінності від національного політичного процесу. Окреслення головних акторів регіонального політичного процесу та їх співвідношення із політичними акторами на національному рівні. Процес децентралізації як каталізатор варіативності регіональних політичних процесів. Наслідки і загрози формування та функціонування регіональних політичних процесів.

Тема 2-3. Виборчі технології **Поняття та різновиди ресурсів виборчої кампанії.**

Місце та значення приналежності до політичної партії. Особисті характеристики кандидата. Ресурси політичної партії та громадських організацій. Нормативні регулятори системи фінансування партій та виборів. Особливості фінансування під час виборів. Система фінансової звітності. Особливості формування виборчого фонду, його адміністрування та контролю. Варіанти оптимізації видатків і уникнення критики з боку конкурентів та громадськості. Базові засади стратегічного планування діяльності партії і кандидата. Планування виборчої кампанії. Суб'єкти розробки стратегії виборчої кампанії. Співвідношення загальної стратегії та окремих/часткових стратегій. Основні типи виборчих стратегій. Сприятливі і обмежувальні чинники під час вироблення виборчої стратегії. Сутність поняття модель виборчої кампанії. Різновиди поширених моделей виборчих кампаній. Співвідношення моделі кампанії та тактики. Технологія розробки стратегії виборчої кампанії. Збір інформації про виборців і суперників. Юридичний супровід виборчої кампанії та оцінки роботи конкурентів. Логістика роботи з агітаторами та дільничними виборчими комісіями. Структура виборчого штабу, її особливості в залежності від типу виборчої кампанії, обраної виборчої стратегії, матеріально-технічного забезпечення. Керівник чи/і менеджер виборчого штабу. Структура виборчого штабу у випадку мажоритарного округу, президентських і парламентських за умов партійних списків, місцевих виборів.

Тема 4. Технології прийняття та реалізації владних рішень

Охоплює аналіз основних етапів, механізмів та технологій, які застосовуються органами державної влади, політичними партіями та лобістськими структурами під час формування і впровадження політичних рішень. Особлива увага приділяється: алгоритму ухвалення рішень (збір інформації, аналіз альтернатив, вироблення стратегії, прийняття остаточного рішення); ролі політичних еліт, лідерів та груп інтересів у процесі ухвалення рішень; інституційним механізмам (парламент, уряд, президентські структури, органи місцевого самоврядування); технологіям узгодження рішень та легітимації влади; факторам впливу (лобізм, громадська думка, медіа, міжнародний контекст). Розглядається застосування адміністративних технологій, комунікаційних стратегій, механізмів коаліційної взаємодії, а також кризових технологій у разі протидії чи саботажу рішень.

Тема 5 Маніпулятивні технології в політиці

Маніпулятивні технології – це система методів і засобів прихованого впливу на суспільну свідомість, поведінку та політичні уподобання громадян із метою досягнення вигідних для певних політичних сил результатів. Вони ґрунтуються на психологічних механізмах сприйняття інформації, емоційних реакціях і стереотипах масової свідомості. У темі розглядаються: сутність і специфіка політичної маніпуляції; відмінність

маніпулятивних технологій від переконання та пропаганди; основні прийоми маніпуляції (спотворення фактів, вибіркоче інформування, використання міфів і символів, апеляція до страху чи надії); роль мас-медіа та соціальних мереж у поширенні маніпулятивних повідомлень; феномен «фейкових новин» і дезінформаційних кампаній; приклади інформаційних війн та гібридних стратегій у сучасній політиці. Особлива увага приділяється аналізу ефективності маніпулятивних технологій у виборчих кампаніях, протестних рухах, легітимації чи делегітимації влади. Також розглядаються правові та етичні аспекти їх використання, а також шляхи протидії маніпуляціям у демократичному суспільстві.

Тема 6 Конфліктологічні та кризові технології

Розглядається: що таке політичний конфлікт і які його основні причини; які існують моделі та технології врегулювання конфліктів (переговори, посередництво, арбітраж, силові методи); як застосовуються кризові технології у випадку політичної чи соціальної нестабільності; які інструменти використовують влада, опозиція та міжнародні організації для локалізації кризових явищ; як інформаційні технології та медіа впливають на динаміку конфлікту. Окреслюється: сутність і зміст технологій легітимації політичної влади. Пороги легітимності. Інструменти підвищення легітимності влади. Плановані політичні зміни. Можливості опозицій у боротьбі за владу. Умови та особливості «кольорових» революцій. Тема поєднує теоретичний аналіз природи політичних конфліктів із практичними кейсами – від парламентських криз і виборчих протистоянь до кризових ситуацій на рівні області і міста.

Тема 7 Політичний PR та іміджологія

Розглянуто теоретичні засади і практичні методи формування, просування та підтримки позитивного політичного іміджу, а також особливості застосування технологій політичного PR у сучасних демократичних та недемократичних системах. У межах курсу розглядаються: сутність і функції політичного PR у суспільстві; інструменти паблік рилейшнз у виборчих кампаніях та у діяльності політичних лідерів, партій, державних інституцій; технології створення та підтримки іміджу політичних акторів (кандидата, партії, органу влади); роль медіа, соціальних мереж і цифрових технологій у формуванні громадської думки; особливості «чорного PR», інформаційних атак та контрзаходів; етичні стандарти й правові аспекти політичного PR. Практична частина курсу передбачає аналіз реальних PR-кампаній, створення медіапланів, розробку стратегії формування іміджу політичного діяча та оцінку ефективності PR-активностей.

Тема 8 Етичні та правові аспекти застосування політичних технологій

Використання політичних технологій потребує дотримання певних правових норм та етичних стандартів, оскільки зловживання може призводити до деформації демократичних процесів і підриву довіри до інститутів влади. У межах теми розглядаються: правові рамки використання політичних технологій (виборче законодавство, регулювання політичної реклами, фінансування партій і кампаній, заборона маніпулятивних практик); етичні дилеми в політичних технологіях (межа між переконанням і маніпуляцією, допустимість «чорного PR», баланс між ефективністю та моральністю); міжнародні стандарти та рекомендації щодо проведення виборів і комунікації з громадськістю;

приклади порушень і зловживань у політичній практиці (купівля голосів, використання адміністративного ресурсу, дезінформація); механізми контролю та відповідальності (роль судів, виборчих комісій, медіа та громадських організацій). Особлива увага приділяється питанням формування культури політичної відповідальності та розвитку етичних принципів у діяльності політичних акторів.